

végén a hét fenntartó képviselője aláír. Tehát a közös összefogás megmaradt, amit egyrészt ez a szándéknyilatkozat is kifejez, másrészt bizakodtunk további közös projektekben is. A szándéknyilatkozatban foglaltak, amelyeket a honlapunkon hozzáférhetővé is tettünk (www.krekib.hu), a gyűjtemények további fennmaradása számára egyfajta garanciát is jelentenek. Erre a garanciára nekünk vezetőknél, gyűjteményi dolgozóknak nagy szükségünk volt, hiszen nem láttuk semmilyen módon biztosítva ezeket a gyűjteményeknek a jövőjét. Ebben a nyilatkozatban kifejeződik, hogy hálás szívvel gondolunk az elődökre, akik korábban tettek azért, hogy ezek a gyűjtemények fennmaradassanak, gyarapodhassanak. A fenntartók felvállalták, hogy továbbra is feladatuknak tekintik a gyűjtemények körülményeinek javítását, arra töreksenek, hogy legalább így, vagy még jobb, rendezettebb állapotokat próbálnak teremteni, ezáltal az ott dolgozók munkáját is segítik.

A SZEMBENÁLLÁSTÓL A KÖZÖSSÉGIG

Konferencia a Lutheránus Világszövetség és a Vatikán Közös Bizottságának dokumentumáról, Evangélikus Hittudományi Egyetem, 2016. október 12.

A konferenciát azzal a céllal rendezték meg, hogy minél szélesebb körben megismertessék a szembenállástól a közösségig című dokumentumot, amely segíteni szeretné a múlt közös feldolgozását, a párbeszédet, a közösség útjában álló akadályok lebontását és a reformációról való 2017-es közös megemlékezést. Ennek jegyében az evangélikus és a római katolikus résztvevőkön kívül a párbeszédben részt vett a reformátusok, a kisegyházak és a hívők egy-egy képviselője is.

A párbeszéd régóta, mintegy 50 éve folyik az LVSZ és a Vatikán között. Ennek jelentős állomása volt az 1999. október 31-ei augsburgi találkozó (a megigazulás kérdésében vallott egyetértésről szóló nyilatkozat aláírása)

Remélhetőleg mind az állami támogatás odaítélhetőségének kérdésében, illetve a közös gyűjteményi együttműködésben is a saját felekezeteimen belül változás fog történni a közeljövőben. Mi mindannyian nyitottak vagyunk arra, hogy megoldjuk ezt a kérdést, és ne a kirekesztettség érezzük saját felekezetünk vezetése részéről.

Nagy öröm számunkra, hogy az elutasítás ellenére van folytatás. Szeptember 16-án hat gyűjtemény fenntartója egy közös pályázatot adhatott be, amely a REFORMATOUR - Alföldi Református Csillagtúra címet viseli. A felhívást a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program keretén belül „Egyházi kulturális örökség turisztikai fejlesztése” címen (GINOP - 7.1.4 – 16) a magyar kormány tette közzé. Erről a közös projektről majd egy későbbi EKE Hírlevélben számolok be, főleg ha sikerül.

*Bán Magdolna
Kecskeméti Református Egyházközség
Könyvtára és Levéltára*

és a 2016. október 31-ei lundi pápai látogatás.

Bábel Balázs (kalocsa-kecskeméti érsek) azt hangsúlyozta, hogy „A reformáció valójában mindig Krisztushoz való visszatérés, az eredet-hez való újratájékozódás, amelyben a fölösleges ráakódásokat letisztítjuk, a tiszta, eredeti képet előtérbe hozzuk, különben csak modernizálás, amely a megújulásnak akadályává lesz.” De az ökumenizmus tőlünk is nagy erőfeszítést kíván, ahogy Jean Guilton a múlt évezred végén mondta: „A századvég ökumenizmusa szükségképpen feszített lesz. Mert itt arról van szó, hogy a szeretetet összhangba kell hozni az igazsággal. És ez csak egy módon lehetséges: az igazság kölcsönös szeretete által.”

Reuss András (EHE professzor emeritusa)

alapkérdésnek nevezte, hogy az egyházak a kereszttség, az úrvacsora és az egyházi hivatal felől egyetértsenek. Ezen kívül „az egység kulturális kérdés is. Nemcsak közös szavak szükségesek, hanem hogy azonosan is értsük azokat (keresztény – keresztyén, katolikus – egyetemes). ... A közösség felé tett lépés a vegyesházások ökumenikus esketési liturgiájának megalkotása, de megkérdőjelezi a közösséget, ha nem adnak rá engedélyt és ha az egyik felet nem tartják egyenértékűnek.”

Steinbach József (a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke) az öt ökumenikus felosztást református szempontból is megfontolandónak tartja. Azt keressük, ami összeköt. Reménység szerint a református egyház is csatlakozik az evangélikus-katolikus párbeszédhez, hiszen a kereszttségben testvérek vagyunk. A különböző református kegyességi irányzatok miatt azonban még dolgozni kell az egységet. A 2017-es jubileumnak a megemlékezést kell hangsúlyoznia, bűnbánatra hívnia. Sürgető feladat, hogy Krisztus evangéliumát közösen és

hitelesen jelenítsük meg. Hiszen a magukat keresztényeknek valló négy és félmillió magyart sem érik el az egyházak. A 21. században közössé váltak a kihívások, nem egymás ellenében kell magunkat meghatároznunk. Engednünk kell a Szentléleknek és el kell köteleződnünk a látható egységre.

Pataki Albert (Magyar Pünkösdi Egyház elnöke) a reformáció teológiai elfogadásának üzenete mellett a szabad liturgia és az életszentség fontosságát hangsúlyozta. Hitünk közös megélése, a közös misszió és a humanitárius segítségnyújtás területén kell a Szentlélek erejét és munkáját megmutatnunk.

Réthelyi Miklós (SOTE professzor emeritusa, Magyar UNESCO Bizottság elnöke) világi hívőként feltette a kérdést: Kíváncsiak vagyunk-e egymás értékeire? Tudunk-e egymással beszélni valási témákról? Tudunk-e úgy vitatkozni, hogy nem legyőzni akarjuk a másikat? UNESCO bizottsági elnökként úgy látja, hogy a fenntartható fejlődési célok megvalósításában a világ morális átalakítására, így a hívő emberekre is szükség van.

Az Egyházi Könyvtárak Egyesülése, mivel szakmai szervezet, a fentieknél még tágabb egyházi és felekezeti kör párbeszédének adhatott keretet. De nem bízhatjuk el magunkat, hiszen a tagkönyvtárakban emberek dolgoznak. Folytonosan figyelünk kell egymás értékeinek a kölcsönös megbecsülésére, törekednünk kell a nyílt párbeszédre. Hitelesen kell közvetítenünk az egyházak és a világ felé szakmai tudásunkat és együtt imádkozni tudó közösségünket.

*H. Hubert Gabriella
Evangélikus Országos Könyvtár*